

2 3

februari | maart 2021

DOOPS GEZIND HAARLEM

krokussen staan symbool
voor de lente, een nieuw begin

twee-maandelijks magazine van de Verenigde Doopsgezinde Gemeente te Haarlem

foto: DG gemeente Hamburg, jongerenpelgrimage 2020

over 3
denking

4

6

dankzij 8
de
fondsen

onder de loep 2 poëzie is een daad 7 Heerenkamer 10 wel en wee 10 TEE Haarlem 11 'ons' Deventer tapijt 12
wel en wee 13 sneelm@il 14 thuis tips 15 kerkdiensten 16

www.vdgh.nl

nieuw

Het jaar 2021 wordt hoe dan ook anders dan anders. Dat weten we zeker. Ook *Doopsgezind Haarlem* verandert. Allereerst wat betreft de redactie. We hebben Jet van Vrede bereid gevonden om deel te gaan uitmaken van de redactie. In een ver verleden zat zij in de redactie van wat toen nog het *Mededelingenblad* heette. Welkom Jet.

En Jet start direct met een nieuwe serie 'Haarlem in woord en daad'. Voor dit nummer interviewde ze Elly Mulder, straatpastor in dienst van Stem in de Stad. Een straatpastor loopt in de stad rond, met een praatje en waar nodig met raad of daad.

In de komende nummers zullen steeds mensen geïnterviewd worden die hun geloof omzetten in daden en daarvoor niet achter hun bureau blijven zitten, maar daadwerkelijk de stad in trekken en de mensen opzoeken.

Een andere nieuwe rubriek gaat verzorgd worden door Lieuwe Koopmans. In ieder nummer laat hij ons kennismaken met een gedicht van zijn keuze. En daarover mijmert hij. Zo mogelijk met een toepasselijk beeld.

In dit nummer een gedicht van Judith Herzberg. We hebben de rubriek de titel 'Poëzie is een daad...' gegeven. Naar een gedicht van Remco Campert.

De redactie

door Alex Noord

Een leefbare planeet

In zijn vorig jaar verschenen boek *Een leven op onze planeet* houdt de beroemde natuurpresentator Sir David Attenborough een hartstochtelijk pleidooi voor de natuur en natuurbehoud.

'De natuur heeft altijd voor ons gezorgd. Nu is het de hoogste tijd dat wij voor de natuur gaan zorgen', zo stelt Attenborough. 'We kunnen nog iets terugdoen, onze invloed en onze ontwikkeling bijsturen en eens te meer een soort worden in harmonie met de natuur.' In de kern is de boodschap van Attenborough hoopvol. De mens is in staat het eigen gedrag bij te sturen en een meer duurzame omgang met de aarde te ontwikkelen. Daarvoor is het nodig de aarde met andere ogen te bezien. Als iets dat zijn eigen leven mag leiden. Dat respect en wederkerigheid verdient. Veel te lang heeft de mens zich een centrale plaats toegeëigend op

aarde, zonder oog te hebben voor het grotere geheel: de voortgang van *alle* leven.

Het brengt me op het scheppingsverhaal uit het bijbelboek Genesis. 'In het begin schiep God de hemel en de aarde.' Nauwkeurige lezing van dit bijbelgedeelte leert hoe de mens juist fundamenteel anders moet leren kijken. Niets is op zichzelf geschapen, los van het andere bestaande. Opvallend is de grote harmonie die uit het scheppingsverhaal spreekt: alles bestaat in samenhang met het andere. De planten, de bomen, de dieren en de vissen, het land en het water, de dag en de nacht. Alles bestaat voor

zover het samenhangt met iets anders, het grotere geheel. Genesis toont ons de unieke ecologische eenheid die de aarde en wie haar bewonen in essentie is.

alles bestaat in samenhang met het andere

In de afgelopen maanden van lockdown en beperkingen als gevolg van het coronavirus hebben veel mensen de natuur ervaren als domein van zingeving en verwondering. Mensen ontdekten de natuurpracht vaak dicht bij huis. Het mag hoopvol stemmen en zou wel eens een van de lichtpuntjes van de coronapandemie kunnen zijn. Dat mensen zich afvragen wie ze ten diepste zijn en in wat voor wereld ze willen leven. •

onder de loep

Joep Stassen

rommelig

Het rommelt. In huis, waar we met meubels schuiven en op zolder een thuiswerkkamer inrichten. Fotoalbums staan niet op volgorde en sommige bestanden op de computer zijn zoek. Het rommelt. In de buurt, waar burenblokjes om gaan tot ze dol worden. Er is spanning op school, het is stil in de winkelstraat en het café is allang niet meer gezellig. Het is niet eens open. Hoe zou het gezellig kunnen zijn?

Kerst bij m'n moeder was rommelig, met een kruimelige plak cake in de ene en een thermoskan koffie in de andere hand op het parkeerterrein van de flat.

Het weer is chagrijnig: nat, winderig en waterkoud. De stoep is glibberig en op het grindpad liggen plassen die je pas opmerkt als je erin staat. De dienstregelingen zijn ontregeld.

Het rommelt bij de overheid. De wereldorde is weg. Democratieën en dictaturen liggen overhoop. Het virus speelt vals en muteert. We gaan vaccineren zonder een nummertje te trekken. Dat deden we bij de slager op zaterdagochtend in het oude normaal toch ook niet?

De kat springt op het aanrecht en de relatie met mijn vrouw laat zich omschrijven als een bootje aan de kant die met twee, in plaats van drie springen is vastgelegd.

Sommige mensen roepen vrolijk: 'Er gebeurt tenminste wat!' Ik hoor niet bij die mensen. Ik weet nog goed toen

onze zoon nog een baby was. Het was altijd zoeken naar een nieuw evenwicht. En zodra we dat gevonden hadden, was het weer weg.

En nu rommelt het ook in onze kerk. De stress van corona gaat de Frankestraat helaas niet voorbij. Natuurlijk niet. We zijn dan wel goedgelovige mensen, maar niets menselijk is ons vreemd. Ook wij reageren onze frustratie en teleurstelling op elkaar af. Want dat doe je bij de mensen die je goed kent en je dierbaar zijn. Dat is dan ook het enige positieve dat ik erin kan zien.

Voor de rest kan ik er slecht tegen. Zeker nu ik een vredige plek goed kan gebruiken. Ik laat het maar aan de gemeenteleden onder ons die denken: 'Ah, er gebeurt tenminste iets!' •

de kloof tussen dak- & thuislozen
en 'gewone' mensen blijft taboe

Omzien naar elkaar

Elly Mulder heeft de baan van haar dromen. Zij is straatpastor bij Stem in de Stad en zij is als Coördinator Straatpastoraat verantwoordelijk voor het uitbouwen van de programmalijn binnen de organisatie.

door Jet van Vrede

loopbaan

Elly's loopbaan bestaat uit veel verschillende functies, in het bedrijfsleven en in het diaconale werkveld. Sinds 2017 werkt ze als promovendus aan de Universiteit Leiden bij de vakgroep Religiestudies. Zij doet kerkhistorisch onderzoek en interesseert zich voor de rol die religies spelen in de maatschappij. Omdat archiefonderzoek eenzaam kan zijn, zocht en vond ze een tweede baan als straatpastor in Den Haag. Daar ontdekte ze hoeveel ze van de mensen 'van de straat' houdt. De directheid van het contact, vaak zonder remmingen, terughoudendheid of woorden. Open, eerlijk, ruw, schurend.

taboe

In Haarlem zijn de problemen van dak- en thuislozen niet wezenlijk anders dan in Den Haag. Maar het was wel even wennen dat de 'muggen' hier Algemeen Beschaafd Nederlands spreken!

In onze samenleving zijn veel vormen van polarisatie. Een heel aantal zijn onderwerp van gesprek in de media, maar de kloof tussen dak- en thuislozen en 'gewone' mensen blijft taboe. Er zijn veel vooroordelen over 'mensen van de straat'. Elly's droom is daar verandering in te brengen, om duidelijk te maken dat we allemaal mensen zijn,

met ingewikkelde onderliggende problemen, waar ze alleen niet meer uitkomen. Het hebben van een dak boven je hoofd is een voorwaarde om de andere problemen, bijvoorbeeld in de sfeer van (familie)relaties aan te kunnen pakken.

Uit cijfers van het CBS blijkt dat het aantal daklozen in tien jaar tijd (van 2009 tot 2019) meer dan verdubbeld is van 17.800 naar 39.300. Het aantal dakloze jongeren in de leeftijd van 18 tot 30 jaar is in tien jaar tijd zelfs verdrievoudigd – evenals het aantal daklozen met een niet-westerse achtergrond.

radar

De straatpastor loopt rond, maakt contact en moedigt mensen aan naar het aanloopcentrum te gaan. De aard van de contacten is heel verschillend. Soms gaat het alleen maar om een kort praatje, een begroeting of een grapje, bijvoorbeeld tijdens het uitdelen van de gratis maaltijden drie keer per week. Maar er vinden ook pittige gesprekken plaats, over en weer.

Straatpastoraat gaat veel over het aanvaarden van de consequenties van

uit cijfers van het CBS blijkt dat het aantal daklozen in tien jaar tijd meer dan verdubbeld is

Ze ontwikkelde er het begin van een eigen visie op straatpastoraat, gebaseerd op onder andere het organiseren en regisseren van contactmomenten, waarbij vrijwilligers een belangrijke rol spelen. Totdat er een vacature bij Stem in de Stad kwam, voor haar droombaan.

om verbindingen tussen mensen tot stand te brengen. De schattingen van het aantal bekende en onbekende dak- en thuislozen in Haarlem lopen uiteen. Een voorzichtige schatting is dat het er 400 of 450 zijn. Bankhoppers niet meegeteld. Het zijn in ieder geval allemaal mensen

Elly Mulder in gesprek met een paar mensen van de straat op de Nieuwe Groenmarkt

* NRC 7 december 2020, rubriek dagelijks commentaar

keuzes uit het verleden en dat kan heftig zijn. Als er tijdens een contact echt stevige onderwerpen aan de orde zijn gekomen, 'demonen' uit het verleden zijn opgerakeld, zijn mensen daarna soms even 'weg', van de radar. Ze hebben dan tijd nodig voordat ze weer verder kunnen. Die periodes zijn moeilijk en spannend voor Elly. Als de persoon er weer is, is Elly opgelucht. Tot nu toe is de band die is opgebouwd gebleven. Maar er zijn ook dak- en thuislozen met wie je géén afspraken kunt maken. Elly heeft een antenne ontwikkeld om dat in te kunnen schatten.

toekomst

Stem in de Stad voorziet in een heel duidelijke behoefte. Op de website staan cijfers over de bezoekersaantallen van vóór de pandemie. Een snelle rekensom levert op dat het jaarlijks om 1000 personen ging die gemiddeld een keer per week kwamen. Door de pandemie mogen of kunnen heel veel dingen niet plaatsvinden in de ontmoetingsplek die Stem in de Stad is. Maar de behoefte wordt er niet minder om. Integendeel. Het was vóór de pandemie al zorgelijk dat er meer dak- en thuisloze jongeren bijkomen. Inmiddels is bekend dat jongeren de kleinste kans

op ernstige Covid hebben, maar tegelijkertijd de grootste kans op langetermijnproblemen door de pandemie en de lockdowns.*

Het is dus Elly's droom om via al die contactmomenten verbindingen tussen mensen tot stand te brengen, op basis van wederzijds begrip en liefde. Dat kan niet zonder vrijwilligers. Ze heeft er al een aantal en hoopt op meer, is dol op mensen die willen helpen en meedoen – hoe meer hoe liever! •

In januari 2015 werd bij fotograaf Jan van Breda (Amstelveen, 1958) een goedaardige brughoektumor geconstateerd, vijf maanden later werd deze operatief verwijderd. De fotograaf kampte toen al jaren met vage evenwichtsklachten, eenzijdige doofheid en een verstoorde motoriek.

Een paar dagen na de geslaagde operatie in het Leidse LUMC diende zich als complicatie o.a. een bacteriële hersenvliesontsteking aan. Het scheelde weinig of hij had het allemaal niet kunnen navertellen. Dat kon hij uiteindelijk wel, mede door het kordate optreden en de liefdevolle verzorging van verpleegkundige van de afdeling neurochirurgie LUMC, Dirk Beijk. Hij zag op tijd dat het helemaal mis ging, en kwam in actie.

Eenmaal weer thuis was Van Breda ondanks zijn zwakte en gewichtsafname overtuigd dat het uiteindelijk wel weer goed zou komen. Pas na een revalidatietraject van ruim een jaar moest hij tot de conclusie komen dat geheel herstel er niet meer in zat, en dat hij verder moest leven met licht NAH (niet aangeboren hersenletsel). Een periode van rouw brak aan.

brainstorm

Na de berusting en het lezen van een passage in een boek van deskundige Jenny Palm, waarin zij schrijft dat de rouw bij licht hersenletsel veel heftiger is dan bij zwaar hersenletsel, besloot Van Breda om de fotoserie *Brainstorm* te maken. In zijn eigen omgeving bleek er een flink aantal mensen te worstelen met NAH, niet of nauwelijks zicht- en merkbaar. Het is lastig uit te leggen aan anderen wat je mankeert als men niets aan je ziet of merkt. Ook schreef Palm treffend dat het krampachtig 'normaal' proberen over te komen zoveel energie vreet dat veel lotgenoten 's avonds vaak uitgeput zijn.

door Ziggy Klazes

Naast mensen uit zijn eigen netwerk benaderde hij via Palm meer kandidaten voor zijn serie, en via haar kwamen er nog eens tientallen lotgenoten bij met ieder een eigen, vaak heftig verhaal.

ontmoeting

Van Breda is zelf erg blij met het eindresultaat van *Brainstorm*, en Jenny Palm schreef daarover: 'Jan van Breda is erin geslaagd hen zonder opsmuk en met het respect dat hen toekomt te portretteren. Door zijn vakmanschap heeft hij de geportretteerden uitgelicht op een haast Rembrandteske clair-obscur manier. Hij heeft hun waardigheid weten te vatten. Het bekijken van de ene foto naar de andere is daarmee een ontmoeting geworden met broosheid en kracht die bij elkaar horen net als licht en donker bij elkaar horen. Het is een ontmoeting om stil van te worden.'

Buiten zijn eigen lichte beperkingen was dit uitermate persoonlijke project een enorme worsteling en mede daardoor is dit het langstlopende project uit zijn carrière geworden.

De tentoonstelling is door de fotograaf opgedragen aan de verpleegkundige Dirk Beijk, als dank voor zijn alerte optreden. ●

De tentoonstelling is vanaf 30 januari te zien in Fotogalerie De Gang | Grote Houtstraat 43 | Haarlem www.fotogaleriedegang.nl

Ziekenbezoek

*Mijn vader had een lang uur
zitten zwijgen bij mijn bed.
Toen hij zijn hoed had opgezet
zei ik, nou, dit gesprek
is makkelijk te resumeren.
Nee, zei hij, nee toch niet,
je moet het maar eens proberen.*

Judith Herzberg

door Lieuwe Koopmans

Poëzie is een daad...

Van de filosoof Wittgenstein is de uitspraak 'waarover men niet spreken kan, moet men zwijgen'.

Aan deze zin moet ik altijd weer denken bij het lezen van dit korte gedicht van Judith Herzberg. Ik zie dan deze twee mensen voor mij, beiden virtuoos met taal; vader een gelauwerd essayist en dochter dichteres. In deze situatie kozen zij ervoor te zwijgen en in stilte bij elkaar te zitten. Dat wat gezegd moest worden, viel niet in taal uit te drukken.

Gaat het over liefde? Over angst? Over nabijheid? Kennelijk is het zo teer en broos en zo groot wat tussen hen in hangt in deze tijd van ziekte, dat de geringste aanraking door woorden het kan doen verpulveren. En dus besluiten ze om te zwijgen, een uur lang. En, denk ik dan, mogelijk zijn zij elkaar nooit nabij geweest als in dat uur.

Het gedicht kwam weer in mijn gedachten in de afgelopen periode dat ik zelf ziek was. Hoe troostend waren de woorden en hoe helend de gesprekken in deze tijd. Maar soms be kroop mij

het gevoel dat door er te veel woorden aan te geven de ervaring ook vlakker werd; de angst, de zorgen en de blijdschap werden platgeslagen en ik bewoog mij ervan weg. Hoe helpend waren ook juist dan die momenten met de ander dat wij er beiden het zwijgen toe deden.

Ik houd van het woord en ik houd van het gesprek. Maar wat een kracht gaat ervan uit als we ook in de nabijheid van de ander de ontmoeting in de stilte aandurven. ●

Het gedicht komt uit de bundel *Beemdgras* (1968), uitgegeven bij G.A. van Oorschot

Ada Blom in gesprek met
Marenka Groenhuijzen uit
Heemstede

foto: Anke Teunissen

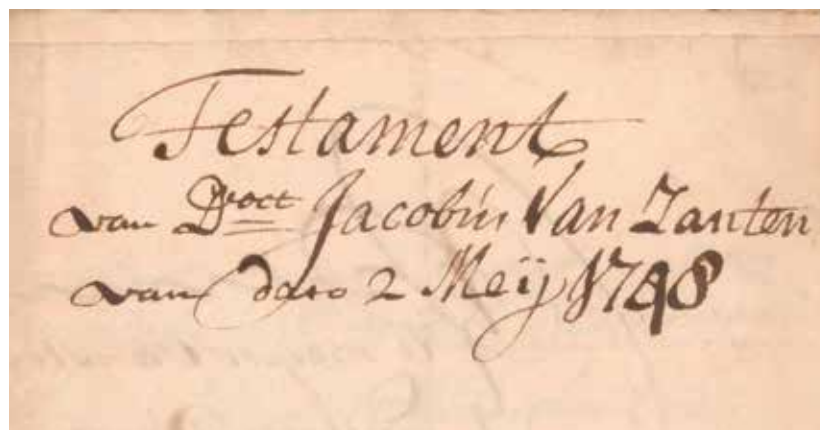
Dankzij de fondsen

Door de eeuwen heen kent de doopsgezinde gemeenschap een geweldig systeem van onderlinge hulp. In dit artikel kijken we naar de geschiedenis én hoe het maatschappelijk werk in de huidige tijd een beroep kan doen op de doopsgezinde fondsen.

Drie fondsen van verleden tot heden

De stichting Fonds van wijlen Dr. Jacobus van Zanten beheert de nalatenschap van de 18e-eeuwse Jacobus van Zanten. Het verleent onder meer giften aan instellingen die mensen met

financiële problemen, oorspronkelijk vooral uit Doopsgezinde kring, maar al lang ook vaak daarbuiten, ondersteunen. Doctor Jacobus van Zanten (1658-1750) werkte als geneesheer in

Haarlem. Daarnaast was hij actief als Doopsgezind lekenprediker in de gemeente van de Vlaamse, Friese en Hoogduitse Gemeente De Blok. Hij overleed kinderloos en bepaalde dat zijn nalatenschap in een fonds zou worden beheerd en het geld besteed zou worden aan 'turf en koren' voor behoeftige leden van de Doopsgezinde Gemeente. Het fonds betaalde het graan voor de broden die werden uitgedeeld aan de armen. En ook de kerk, het weeshuis en de drie doopsgezinde hofjes werden verwarmd met de turf.

Het fonds ging met zijn tijd mee: turf werd brandstof en koren werd voedsel. In 2020 konden o.a. Stem in de Stad en het Haarlemse Fonds voor Urgente Noden een beroep doen op het fonds. Ook werden stookkosten van een groot aantal doopsgezinde gemeenten in Nederland door het fonds betaald.

De Stichting Ziekenverpleging in de Vereenigde Doopsgezinde Gemeente Haarlem biedt al sinds 1893 mensen uit de doopsgezinde gemeenschap hulp. De stichting startte als commissie van de kerkenraad. Een gemeentezuster behandelde en verpleegde zieken in een 'poliklinisch lokaal' in de kerk, later ging zij vooral op huisbezoek. De zorg

De fondsen in 2021

In voorbije eeuwen waren de doopsgezinde fondsen van groot belang voor de armlastige gemeenteleden. Vanaf de vijftiger, zestiger jaren van de twintigste eeuw zorgde de overheid ervoor dat iedereen in Nederland een inkomen had. De bijstandswet kwam in 1965, de AOW al in 1957. De kerken konden een stap terug doen, maar de bijdragen aan gemeenteleden en anderen met weinig geld verdwenen nooit helemaal. De verzorgingsstaat is nog wel eens aan de karige kant en mensen vallen soms van de ene pech in de andere tegenvaller. In de Haarlemse doopsgezinde kring geven met name het Fonds Van Zanten, Stichting Ziekenverpleging en Stichting De Blok, via de Vereenigde Doopsgezinde Gemeente, individuele hulp aan wie het nodig heeft. Ook nu nog en ze doen dat graag.

geld aanvragen

Het maatschappelijk werk bemiddelt bij het doen van aanvragen bij de fondsen. Met de aanvrager bekijk ik de situatie en check de randvoorwaarden, onder andere of er via zorgverzekering of gemeente Haarlem (of Heemstede, Beverwijk...) nog ongebruikte vergoedingsmogelijkheden zijn. Als die er niet zijn, of al gebruikt, leg ik de aanvraag voor aan de Commissie Maatschappelijk Werk (anoniem!) en doe ik in overleg met de aanvrager een verzoek aan één van de fondsen. De Commissie Maatschappelijk Werk

was kosteloos: het werk werd betaald uit jaarlijkse giften, legaten en collecte-opbrengsten. De stichting bood naast medische zorg ook een paar weken 'vakantiekolonie' voor kinderen uit arme gezinnen, dieetvoeding en medische hulpmiddelen. Bij het vertrek van de laatste gemeentezuster in 1965 kwam de nadruk van de stichting steeds meer te liggen op het bieden van financiële hulp aan grotere projecten die bijdroegen aan het welzijn van hulpbehoevenden. Nog steeds worden individuele aanvragen in behandeling genomen.

heeft de indruk dat mensen soms te bescheiden zijn en geen bijdrage vragen, terwijl ze toch behoorlijk (en al lang) krap bij kas zitten. De Commissie moedigt gemeenteleden in die situatie aan in ieder geval eens met mij te overleggen.

Uit de voorbeelden bij dit artikel blijkt hoe breed de blik is van de gezamenlijke fondsen. In recente jaren hebben de Haarlemse fondsen onder andere bijgedragen aan:

- aanschaf van meubels voor wie zich na een crisis opnieuw moet inrichten
- een bijdrage aan de energiekosten als de jaarafrekening onverwacht hoog uitvalt
- tandartsbehandeling, therapie, of (zelfzorg)medicijnen, die niet door de verzekering worden vergoed
- eigen risico van de zorgverzekering
- een elektrische fiets voor iemand met medische problemen
- enkele overnachtingen in een hostel voor iemand die geen dak boven zijn hoofd heeft en echt even op adem moet komen
- griffiekosten, of eigen bijdrage voor een pro deo advocaat
- reiskosten. •

Ada Blom

Stichting De Blok is het jongste steunfonds van Doopsgezind Haarlem, maar ook deze stichting heeft oude wortels. Vanaf de oprichting in 1974 is het doel belangenbehartiging van het geestelijk en maatschappelijk werk van de doopsgezinde gemeente in Haarlem. De stichting is een samenvoeging van negen kleine Haarlemse doopsgezinde fondsen die in de loop der eeuwen waren ontstaan uit nalatenschappen of liquidatiesaldi. Ze stonden ten dienste van de diaconie maar waren te klein om zelfstandig beheerd te blijven.

Het legaat van Jansje van Goor

Een van de fondsen dat vanaf 1974 werd ondergebracht bij Stichting De Blok is het legaat van Jansje Steenbergen van Goor. Jansje, een doopsgezind meisje met een verstandelijke beperking, leefde van 1833 tot 1880. Zij kon beschermd wonen in het Doopsgezinde Bestedehuis in Haarlem. De regenten beheerden haar bescheiden vermogen. Als dank liet zij het na aan de doopsgezinde gemeente. Ook wilde zij dat uit haar nalatenschap de bewoners van het Bestedehuis zakgeld kregen. Na sluiting van het huis in 1942 werd het geld o.a. besteed aan schoolreisjes van de Doopsgezinde scholen, jeugdkampen en het jaarlijkse uitje voor ouderen. En 15 jaar geleden kon Stichting De Blok het legaat aanspreken voor het mede-financieren van 'De Wereld van Jansje', de cadeauwinkel en lunchroom in de Grote Houtstraat, waar mensen met een beperking werken. Niet toevallig vernoemd naar Jansje van Goor.

De naam De Blok is afgeleid van een oude doopsgezinde vermaning op het Klein Heiligland, genaamd De Blok. Al bijna vijftig jaar steunt de stichting kleinschalige projecten op het gebied van jeugd- en ouderenwelzijn. Bovendien financiert Stichting De Blok een groot deel van het werk van de maatschappelijk werkster en de Commissie Maatschappelijk Werk van de kerk. •

Mechteld Gravendeel

de Heerenkamer

door Janneke Kanbier

wel en wee

in memoriam

Ingeborg van der Wal

Op 12 december j.l. overleed Magdalena Annemari Ingeborg van der Wal-Fremdling. De laatste jaren bracht zij door in Klein-België, haar geheugen liet namelijk te wensen over. Ingeborg werd op 11 juli 1937 in Den Haag geboren en had geen gemakkelijke jeugd. Ze trouwde met André van der Wal en woonde voor haar opname in het verpleeghuis aan de Leidsevaart. Ingeborg was zeer creatief, ze zong op onze cantorij, was vaardig met naald en draad en hield van toneelspelen. Haar belangrijkste act was een imitatie van Tom Manders, alias Dorus met het liedje over twee motten in de oude jas. Kenmerkend was ook haar grote liefde voor dieren: poezen, honden en als ik mij goed herinner zelfs een soort kleine papegaai. Ze was bovendien verzot op verzamelen. Zo bezat zij een grote collectie verschillende theepotten. Heel bijzonder was haar verzameling zandmonsters uit de hele wereld. Als ze hoorde dat iemand op reis ging, vroeg ze hem of haar een klein beetje zand voor haar mee terug te nemen.

Toen we haar op de begraafplaats in Zandvoort in het familiegraaf hebben bijgezet, hebben wij allemaal (corona-proof) ter afscheid een klein schepje van dit zand op de kist gestrooid. Zo is ze weer verenigd, niet alleen met haar man André, maar ook met al die mensen die haar ooit door middel van een ‘zandgroet’ van ergens uit de wereld hebben blij gemaakt. Haar drie welluidende voornamen staan nu geschreven in de palm van de hand van de Eeuwige. We wensen haar kinderen en kleinkinderen sterkte bij het verwerken van dit verlies.

ds. Herman Heijn

in memoriam

Agnes Hylkema

Carin W.E. Hormann- Hylkema schreef boven de rouwkaart van haar zus: ‘Na een moeizaam leven is juist in een tijd van blijde vooruitzichten van mij heengegaan mijn lieve, dappere zuster’. En zo is het: Agnes Irmgard Dorothea Hylkema was bovenal een dapper kind van God! Op de vroege morgen van 16 november kwam er een eind aan haar leven. Even daarvoor had ik haar nog opgewekt aan de telefoon, omdat

ze zou gaan verhuizen naar het hofje tegenover haar huis. Dat zou een nieuwe fase in haar leven inluiden. Agnes heb ik in de loop der jaren veel mogen ontmoeten. Haar grote passie voor muziek en het kerkorgel kwam veelvuldig ter sprake. Daarnaast probeerde ze telkens weer, waar het haar lichamelijke conditie betrof, een nieuwe start te maken. Dat lukte met vallen en opstaan en met opstaan en weer vallen.

Agnes had een groot hart voor onze gemeente – ze was jaren kerkenraads-lid – maar onderhield ook warme banden met haar overburen: de Lutheranen. Veel mensen hielpen haar de moeizame klippen van het leven te nemen. Daar was ze overigens erg dankbaar voor. Voor haar zus Carin was het een moeilijk afscheidnemen van haar derde zus, Ingrid en Tilly gingen Agnes voor.

Ter ere van Agnes zal er in het voorjaar een herdenkingsdienst worden gehouden in de Lutherse kerk en in het najaar een orgelconcert in de Doopsgezinde kerk. Dat zij ruste in vrede. Wij wensen Carin in verschillende opzichten veel sterkte toe. ●

ds. Herman Heijn

uit de kerkenraad

Op dit moment staan wij als kerkenraad met een heel nieuw jaar voor ons. Als u dit leest is er al weer een maand om. Een maand waarin een begin gemaakt is met de vaccinaties, het middel om onze verlangens naar ‘normaal’ uit te laten komen. Want normaal is het niet om een plekje in de kerkdienst te moeten reserveren. Maar zo lang het nodig is blijven we dit doen; 20 personen in de kerkzaal en 10 in de Van Braghtzaal. En wie geen plekje kreeg of liever niet naar de kerk gaat kan thuis inzoomen compleet met liturgie, die je bij de kosterij kunt aanvragen. Maar voor dit alles moet je wel ‘digitaal’ zijn. Het heeft een poosje geduurd voor de kwaliteit van de opnames goed was. Maar met de hulp van Paul Misset is het geregeld. Waar we hem dankbaar voor zijn.

Corona is niet de enige uitdaging waar we als kerkenraad mee te maken hebben. Na het vertrek van Monique Verhoeven viel er een gat in onze organisatie die even niet te dichten leek. Maar in het nieuwe jaar beginnen we met Johannes Homan terug als voorzitter weer vol goede moed aan onze taak. Wel met een kleine groep, want in december verlieten Hylke ten Cate en Jonathan Mateyo om hen moverende redenen de kerkenraad. We kunnen niet anders zeggen dan dat het ons spijt en dat we hen van harte bedanken voor alles wat zij de afgelopen 4 jaar gedaan hebben. We zullen dus op zoek moeten gaan naar nieuwe DK leden en naar iemand die de taak van Monique overneemt om ons te helpen de organisatie van de gemeente zo te maken dat we het in

de toekomst met minder mensen ook draaiend kunnen houden. We denken hierbij speciaal aan de knip in de organisatie tussen het deel dat zich bezighoudt met geloof en gemeente en het deel dat zich professioneel bezighoudt met gebouw, goed en geld.

Ondertussen zijn wij blij met alle mensen die zich ook in deze lastige tijd als vrijwilliger of als personeelslid inzetten voor onze gemeente. Uiteindelijk zijn wij allemaal bezig met hetzelfde: het voortbestaan van een gemeente die ons lief is, een gemeente die zich wil inzetten voor de samenleving. Ook daar gaan we in 2021 gewoon mee door! ●

bijbel column

TEE Haarlem Jacob

Bart Stobbelaar

Op de vlucht voor Ezau (Gen.28,10-22)

‘De zon is ondergegaan’, de toekomst duister. Jacob heeft het er zelf naar gemaakt. Zijn slinkse handelswijze waarmee hij Ezau het eerstgeboorterecht ontnam heeft een onherstelbare breuk tot gevolg. Jacob vreest voor zijn leven. Hij ervaart het leven als een steen zo hard. Wat is de belofte van de Eeuwige aan Abraham en Isaak en ook aan hem gedaan, een toekomst van heelheid en vrede, nog waard?

Jacob vlucht voor de woede van Ezau. Onderweg, zo staat er, ‘stootte hij op een plaats’, waar hij blijft overnachten. Dat woord, ‘stootte op’, geeft aan ‘iets’ wat niet verwacht werd, waar niet op gerekend werd of zelfs maar op gehoopt. Een gebeuren dat hem als het ware ‘overkomt’. Hij ‘stootte op een plaats’. Een plaats, nog onbenoemd, zonder naam. Het is nog helemaal open vanwaar hetgeen nu volgen gaat Jacob dit ‘overkomt’.

Hij neemt een steen en legt die onder zijn hoofd. Hij slaapt met zijn hoofd op de hardheid van de aarde. Dan, een droom. Een trap van de aarde tot aan de hemel. Engelen stijgen op en dalen neer. Bovenaan staat: de Eeuwige. Jacob ‘ziet’ in zijn droom het tegengestelde van wat hij ervaart, géén afwezigheid, maar aanwezigheid: God van Abraham en Isaak, zichzelf bekend makend als degene die in dit weerbarstige bestaan ‘aanwezig’ is.

Is dat ook werkelijk zo, ‘Aanwezigheid’ te midden van de absurditeit van het bestaan, vraag je je af? Is dat objectief ‘waar’ en ‘waarneembaar’? Een feit, net zo hard als de hardheid van de steen, als de weerbarstigheid van het leven? In ieder geval is het ‘waarneembaar’ in de dróóm die Jacob heeft. Maar het is een droom! Er is dus ruimte van interpretatie. De spanning tussen verlatenheid en aanwezigheid blijft. Want: onze werkelijkheid blijft zoals die is, de geschiedenis wordt er niet anders door. Of...?

Intussen: een nieuwe morgen. Jacob ontwaakt uit zijn slaap en staat óp, als een mens die nieuw en anders tegen het bestaan aankijkt. Jacob is niet meer dezelfde, zijn kijk op de verwarrende werkelijkheid is een andere dan voor zijn ‘stoten op een plaats’. Die plaats, welke dat ook is, misschien wel de wereld in zijn totaliteit, is voor hem niet meer anoniem, onbenoemd of willekeurig. Die plaats, het bestaan op zich, is niets anders dan ‘huis Gods’, Beth-el. ●

door Rineke
Verheus-Nieuwstraten

‘Ons’ Deventer tapijt

Dit jaar nemen we afscheid van het vertrouwde Deventer tapijt in de Grote Vermaning. Het is op. Opnieuw restaureren heeft, zeker prijstechnisch, geen zin. Jammer, want het is de bodem waarop men stond bij huwelijk en doop. Het markeert nu het centrum van de kerkzaal. Daarom iets over de geschiedenis van het huidige kleed.

De enige verwijzing in onze archieven naar de aanschaf staat in de notulen van de Kerkenraad van mei 1896: ‘Tapijt huwelijksinzegening besteld á f 262 en word [sic] vervaardigd.’ Niets over aanleiding, verantwoordelijken of bestelproces.

Het lag voor de hand om de Koninklijke Deventer Tapijtfabriek in de arm te nemen. Zeker bij doopsgezinden genoot die een voortreffelijke reputatie. Ze was in 1779 opgericht als werkgelegenheidsproject voor armen, vooral vrouwen en kinderen. Die waren met hun kleine handen perfect voor het Smyrnaknopen. De doopsgezinde Popko Jans van Calcar was een van de vroege directeuren.

kunstnijverheidsschool

In de 19e eeuw wilde de overheid het niveau van techniek en vormgeving van de Nederlandse industriële productie verhogen. Nijverheidstentoonstellingen wakkerden de concurrentie aan. Het Haarlemse Museum voor Kunstnijverheid

werd opgericht (1877). De Tapijtfabriek verwierf prijzen en tevens het predicaat Koninklijk. Maar het design kon op den duur beter, moderner. Tekenaar H.J. Bouhuys werd in 1895 door directeur P.G. van Schermbeek naar Haarlem gestuurd om op de Kunstnijverheidsschool, gelieerd aan het Museum voor Kunstnijverheid in het Paviljoen Welgelegen, aantrekkelijker ontwerpen te leren maken. Met ideeën over een strakkere, geometrische vlakverdeling kwam hij terug. Dat is ook in ons tapijt te zien.

August von Saher, directeur van het Museum voor Kunstnijverheid en de Kunstnijverheidsschool/ ‘Teekenschool’ was vermoedelijk via de predikanten Hendrik Arend van Gelder en Jacobus Craandijk de schakel tussen tapijtfabriek en doopsgezinde gemeente. De heren troffen elkaar in Teylers Museum tijdens de kunstbeschuwingen georganiseerd door conservator H.J. Scholten. Ze stuurden ook hun kinderen naar de Teekenschool.

mededelingen

overleden

- mw. A.I.D. Hylkema (Agnes)
16 november 2020, leeftijd 63 jaar te Haarlem
- dhr. C. Gorter (Kees)
17 november 2020, leeftijd 78 jaar te Bentveld
- mw. M.A.I. van der Wal-Fremdling (Ingeborg)
12 december 2020, leeftijd 83 jaar te Haarlem
- dhr. J.P. Cornet (Joop)
20 december 2020, leeftijd 85 jaar te Haarlem

in memoriam

Kees Gorter

Op 17 november 2020 overleed Kees Gorter, dierbare echtgenoot van Anneke Gorter. Hij werd 78 jaar.

De laatste keer dat ik Kees en Anneke ontmoette, kort voor zijn overlijden, sprak Kees de dankbaarheid uit over zijn leven en alles wat hij met Anneke aan zijn zijde had kunnen ondernemen. Hij zag terug op een rijk leven, met daarin ook de moeilijke kanten. Zelf schreef hij daarover: ‘Dankbaar heb ik alles omarmd wat er in mijn leven op mijn pad kwam. De mooie en ook minder mooie momenten. Voldaan en trots kan ik nu bewust afscheid nemen’. We wensen Anneke, de kinderen en

kleinkinderen de kracht toe dit verlies te dragen. Zijn gedachtenis zij tot zegen.

Alex Noord

in memoriam

Joop Cornet

In de vDGH was Joop Cornet vooral bekend als de echtgenoot van de kosteres van de Mennokapel in Haarlem-Noord, Atie Cornet-Harting. Ze deden het werk samen. Joop was ook lange tijd penningmeester in het wijkbestuur van Noord. Een functie die hij zorgvuldig bekleedde, zoals alles wat hij deed: zijn werk als adjudant bij de politie, zijn vader- en grootvaderschap. Bescheiden, rustig, trouw en betrouwbaar, standvastig als het erop aan kwam. Gelovig en vol vertrouwen, zonder veel woorden. De Tweede Wereldoorlog bepaalde Joops jeugd. Zijn vader Simon werd gevangengenomen en naar Duitsland gevoerd, naar een kamp dat hij niet overleefde. De tienjarige Joop en zijn moeder wachtten na de bevrijding vergeefs op hem. In 1959 trouwde hij met Atie Harting, en werd gedoopt door ds. Daalder. Een jaar later kregen ze de woning boven de Mennokapel aangeboden, ze dachten er 2 à 3 jaar te wonen, maar het werden er ruim 40. Zoon Arnoud (1962) groeide op in en boven de kapel. In 1996 was er de trouwdienst van hem en Karina. De komst van kleindochter

Merel in 2000 was een bijzonder geschenk. Samen met wijkbestuur, predikanten en bezoekers hebben Joop en Atie jarenlang gezorgd voor de gemoedelijke en gastvrije sfeer in de Menno-kapel, die gelukkig na hun vertrek in 2001 tot de sluiting in 2016 is gebleven. Het onverwachte verlies van zoon Arnoud in 2016 was een groot, blijvend verdriet. Langzaam verloor Joop in de jaren daarna de greep op het leven, zijn geheugen liet hem in de steek, hij werd stiller en gelatener.

In haar gedicht *Ouder worden* schrijft Johanna Kruit:

*we zullen langzaam stiller zijn
misschien
en onze angst verbergen achter kleine
dingen
maar in de nachten zal het donker
zingen
van wat nog komt en wat je niet kunt
zien*

Joop (Johannes Petrus) Cornet overleed op 20 december 2020. Bij de uitvaartdienst op 24 december lazen we uit psalm 139 (met de tekst uit de trouwdienst in 1959: ‘U legt uw hand op mij’) We vertrouwen Joop Cornet toe aan Gods hand, die hem zegende en zegent, droeg en draagt. Moge de herinnering aan hem tot zegen zijn. •

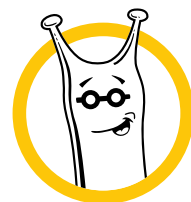
Ruth M.M. Hoogewoud-Verschoor

tentoonstelling

Het belangrijkste voor de aanschaf was denk ik een tentoonstelling van Deventer tapijten in het trapportaal van het Kunstnijverheidsmuseum, georganiseerd door Von Saher en directeur W.F. Kronenberg (1891). Die werd uitstekend bezocht en kreeg een uitzonderlijk goede pers. *De Groene Amsterdammer* van 15 februari 1891 meldt: ‘Eenige groote tapijten en verschillende stalen van diverse teekening en kleur zijn langs de muren opgehangen, terwijl de verzameling wordt aangevuld door een menigte teekeningen en tapijtpatronen [...]’. Het geheel geeft ons een overzicht van

wat deze merkwaardige fabriek kan tot stand brengen [...] welke [...] thans in zoo bloeienden toestand verkeert.’ Iedereen met enige smaak in Haarlem en omstreken heeft zich dus op de hoogte kunnen stellen van design en kwaliteit.

Gezien de lange levensduur was ons tapijt bepaald geen miskoop. Wie er heimwee naar krijgt: in de kamer van het Predikfonds ligt een identiek exemplaar. •

Sneel in lockdown

door **Nathalie Bienfait**

De jongeren van Sneel zitten overdag de hele tijd achter de computer: online lessen, zoom-bijeenkomsten enzovoort. Om dan op vrijdagavond ook nog met Sneel online te gaan is vaak te veel van het goede. De kaderleden bedenken wel voor iedere vrijdag een ludiek programma: een spel, iets creatiefs. Als er maar weinig Sneelers zijn die inloggen wordt het vaak een goed gesprek. Het is alleen al fijn elkaar even 'te zien'.

Het is moeilijk om enthousiast te blijven maar de kaderleden lijken wel onvermoeibaar: Mees en Maan Verburg, Maartje Molenaar, Asun Gaaikema, Justijn Snaaijer, Jessica Karjamenawi, Julie van Veen en Guyan Hill: mijn complimenten voor jullie ontembaar enthousiasme en doorzettingsvermogen. Nee, in de kerkzaal bij elkaar komen en 1,5 meter afstand houden was gewoon niet echt leuk. Maar jullie zijn bikkels en hebben doorgezet.

De vooruitzichten zijn natuurlijk, net als voor iedereen, niet heel rooskleurig. Deze leeftijdsgroep staat ook nog eens achteraan in de rij voor het vaccineren. Waar men ook echt de pest over in heeft is dat de Pelgrimsreis niet door kan gaan. Het zou de 18e keer zijn en de laatste keer onder de inspirerende leiding van Herman Heijn. Het overkoepelende thema van deze 3e cyclus is 'Kantelmomenten in Europa', met vorig jaar een tocht langs de Hanzesteden Bremen, Hamburg en Lübeck. De reis werd toen afgesloten met een bezoek aan het graf van Menno Simons en Witmarsum. Eigenlijk ook wel mooi. Dit jaar zouden we naar Koningsbergen, Kalingrad gaan, de geboorteplaats van Emmanuel Kant. En wie Herman een beetje kent weet dat hij hier weer ongetwijfeld boeiend over

zou kunnen vertellen. Hopelijk vinden we met elkaar nog een andere manier om van de kennis en creativiteit van dominee Heijn gebruik te maken.

Er is ook, denken we, goed nieuws. Het Giethoornkamp (13 tot 16 mei) zou wél eens wel door kunnen gaan. Samen Een is gereserveerd. Normaal is het voor 8 tot 18-jarigen, maar omdat het vorig jaar niet door kon gaan zijn de 19-jarigen nu ook welkom.

Wat misschien ook wel weer snel van start kan gaan is Pre-Sneel. Dat is een hechte groep meiden en jongens van 10 tot 12 jaar die door Sonja Meijer ondersteund worden. Laatst was Sinterklaas zelfs op bezoek. Wat bij deze groep ook fijn is, is dat veel ouders nauw betrokken zijn en meehelpen.

2021 gaat vast uiteindelijk een goed jaar worden voor het Doopsgezind Jongerenwerk in Haarlem, op onze eigen plek: Sneel. Door deze tijd realiseer je je nog eens extra hoe waardevol en bijzonder zo'n mooie plek is waar je alles kan en mag doen. •

informatief

thuis tips

In coronatijd nemen we wat meer tijd voor een boek, we gaan naaien of borduren of nemen wat extra tijd voor mooie muziek. In *Doopsgezind Haarlem* tips voor elkaar.

zijn en worden

Dit boek is het derde boek in een reeks. Misschien komen er nog meer boeken over de hoofdpersoon, Ewout. In dit boek is hij puber. Wessel te Gussinklo beschrijft de gedachten van een jonge puber ten opzichte van zijn vrienden. Zijn onzekerheid en ook zijn machtsdenken. Hoe denken ze over hem en hoe denkt hij over hen. Dit heeft te maken met de situatie, op straat of in het café, thuis bij zijn moeder of bij zijn vrienden thuis. Van tevoren, tijdens en na afloop denkt hij na, uit hij zijn gevoelens en voelt zich soms depressief. Bij elke situatie moet je keuzes maken en welke is dan de goede. En dan nog speelt seksualiteit ook een rol. Zijn zijn vrienden soms homo? Is hijzelf misschien homo? Wat kan dat wel betekenen. Zijn depressies en angsten spelen een rol. De werkwoorden 'zijn' en 'worden' worden vaak gebruikt om de gedachten en gevoelens weer te geven. Gussinklo beschrijft dit tot in den treure. Hoe is het mogelijk dit zo weer

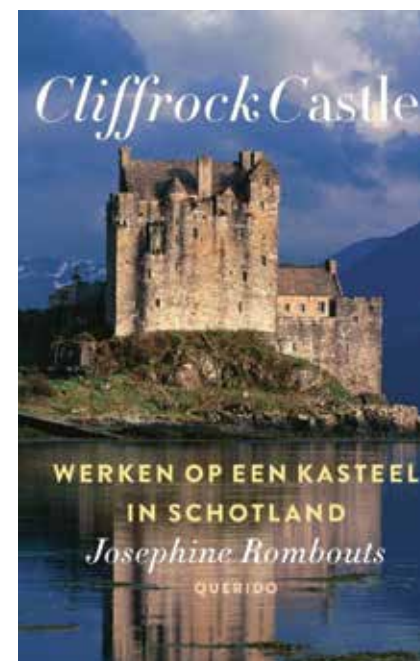
te geven, alsof je tegenover de hoofdpersoon Ewout zit en met hem in gesprek bent. Deze manier van denken was voor mij niet altijd invoelbaar en daarom kan ik niet zeggen of ik het een mooi boek vind. Wel een speciaal boek en een bijzondere stijl, waardoor ik het boek toch uitlas. Ik denk dat dit boek vooral voor jongens/mannen heel invoelbaar is. Het boek heeft op verschillende shortlijsten gestaan voor een prijs.

Wessel te Gussinklo, *De Hoogstapelaar*, uitgeverij Nbc-Koppertnik, € 21,50
Marijke de Jong

Hollandse nuchterheid

Voor iedereen die net als ik dol is op het lezen van historische romans en graag kijkt naar series als *The Crown* en *Downton Abbey*. Ik las onlangs het boek *Cliffrock Castle* van Josephine Rombouts. Het boek heeft als ondertitel 'Werken op een kasteel in Schotland'. Wanneer de Nederlandse Josephine Rombouts naar de Schotse westkust verhuist, krijgt ze de kans om *housekeeper* te worden op een plaatselijk kasteel. Ze pakt de kans met beide handen aan, terwijl ze geen flauw benul heeft van huishouding, laat staan de complexiteit van de Britse elite. Zonder de benodigde kennis moet ze zich staande houden in een wereld van Franse koks, Schotse onafhankelijkheid en Engelse landeigenaren.

Met een flinke dosis Hollandse nuchterheid wordt de bizarre wereld van de Britse elite op een amusante wijze neergepend. De tafel dekken met een meetlat, de uitermate strenge regels die komen kijken bij het dragen van tweed; Josephine krijgt er allemaal mee te maken.

Ik vond de beschrijving van deze voor mij vreemde wereld heel humoristisch en vond het soms niet te geloven zo wereldvreemd.

Josephine Rombouts, *Cliffrock Castle*, uitgeverij Querido, € 20,99
Janneke Kanbier

minimal music

Een jaar of acht geleden tijdens een themadienst van Herman Heijn werd het beroemde Canto Ostinato van Simeon ten Holt gespeeld. Ik was er erg van onder de indruk. Een paar jaar later ben ik samen met Nathalie Bienfait naar een ligconcert in het Amsterdamse Concertgebouw geweest. Vier vleugels en dat zeker anderhalf uur. Later leerde ik het werk van Arvo Pärt kennen. Philip Glass kende ik al onder meer van de prachtige muziek bij de film *The Hours* (rond de roman *Mrs. Dalloway* van Virginia Woolf). Nu is onlangs een cd uitgebracht door pianist Jeroen van Veen, 'Best of Minimal Piano Music'. •

De 6 cd's kosten maar € 14,99 en je kunt ze bestellen bij Bruno Klassiek. En als je dan toch bezig bent: koop dan ook het schattige speeldoosje met de Canto Ostinato van Ten Holt. Voor nog geen € 10,-. Zolang je blijft draaien klinkt de muziek.
Willemien Ruygrok

Heeft u ook iets leuks gelezen, gezien of gehoord? Vertel het ons. We horen er graag meer over. U kunt uw bijdrage opsturen naar administratie@vdgh.nl

kerkdiensten

aanvang 10.30 uur,
tenzij anders aangegeven

Hieronder volgt een overzicht van de kerkdiensten voor de komende tijd. Voorlopig zijn er geen diensten in de Kleine Vermaning en de diensten die daar voor de derde zondag waren gepland verschuiven naar de Grote Vermaning. We hopen vanaf de 3e week in maart ook weer in de Kleine Vermaning terecht te kunnen. Kijk voor actuele informatie op www.vdgh.nl

Om mee te kijken met de dienst kan je de volgende code gebruiken:

meeting ID: 830 4095 1844 | passcode: 741219

Je moet dan wel de zoom app op je computer of laptop hebben. Hoe dat moet? Tik op de computer bij google in: *download zoom voor Windows* en je komt bij een Nederlandstalige handleiding. Bij een laptop ga je naar de app store en download je de app 'zoom clouds meeting'.

De liturgie kan aangevraagd worden via kosterij@vdgh.nl

zondag 31 januari

zr. C.C. Verheus-Nieuwstraten

zondag 7 februari

ds. H.S.J. Heijn

zondag 14 februari

ds. H.S.J. Heijn

themadienst

zondag 21 februari

br. T. van Hoogstraten

zondag 28 februari

ds. A.J. Noord m.m.v. de cantorij

zondag 7 maart

ds. H.S.J. Heijn

zondag 14 maart

ds. H.S.J. Heijn

themadienst

zondag 21 maart

Kleine Vermaning ds. A.J. Noord

zondag 28 maart Palmzondag

ds. A.J. Noord m.m.v. de cantorij

donderdag 1 april Witte Donderdag

ds. H.S.J. Heijn, 19.30 uur

zondag 4 april Pasen

Grote Vermaning ds. H.S.J. Heijn

Kleine Vermaning ds. A.J. Noord

adressen

Grote Vermaning

Frankestraat 24, 2011 HV Haarlem

Kleine Vermaning

Postlaan 16, 2101 VE Heemstede

vervoer naar de diensten

Kunt u niet zelfstandig naar de diensten komen en kunt u zelf geen taxi betalen dan kunt u gebruik maken van Ataxi. De heer Ali Mobayen van Ataxi brengt u van en naar de kerk. Graag vooraf reserveren: 06 24 59 07 99. U hoeft niet af te rekenen. Als u zegt dat u bij de VdGH hoort gaat de rekening automatisch naar de administratie en wordt betaald uit het 'taxifonds'.

gebedsgroep en -intenties

Iedere 2e en 4e zondag van de maand is er vóór de dienst in de bibliotheek een gebedsgroep. U kunt binnenlopen

vanaf 10.00 uur. Gebedsintenties voor de voorbeden kunt u sturen naar: administratie@vdgh.nl

opbrengst collectes

oktober

- Eigen gemeente € 26,-

- NBG € 133,00

november

- Eigen gemeente € 50,-

- Corona Task Force € 235,-

collectedoelen

februari & maart

Het doel is wederom: *De Corona Task Force* (voor hulp in coronatijd aan doopsgezinde gemeentes op het zuidelijk halfrond). Een commissie bestaande uit vertegenwoordigers uit elk continent die projecten van de kerken financieel ondersteunt met maximaal \$ 10.000,- per project. De commissie werkt samen met de meeste Noord-Amerikaanse en Europese doopsgezinde hulporganisaties om te voorkomen dat sommige kerken dubbel krijgen en andere niets.

Je mag je bijdrage over maken naar bankrekening: NL82 ABNA 0561 2348 76 t.n.v. Verenigde Doopsgezinde Gemeente Haarlem, onder vermelding 'collecte februari/maart'.

rectificatie

In het vorige nummer van *Doopsgezind Haarlem* stond de naam van de verkeerde fotograaf bij het artikel 'Stilstaan, afstand nemen'. De juiste naam is G.J. van Rooij.

colofon

Doopsgezind Haarlem is een twee-maandelijks uitgave van de Verenigde Doopsgezinde Gemeente te Haarlem

redactie Herman Heijn, Willemien Ruygrok & Jet van Vrede

druk Drukkerij Torendruk, Nijkerk

foto's Herman Heijn, tenzij anders vermeld

oplage 900

ontwerp & opmaak Susan de Loor, Kantoordeloer Haarlem

Het volgende nummer verschijnt op 3 april. Kopij uiterlijk 2 maart zenden aan communicatie@vdgh.nl of aan

VdGH Frankestraat 24, 2011 HV Haarlem, telefonisch contact 023 532 18 83.

Een vrijwillige bijdrage voor *Doopsgezind Haarlem* is welkom op rekeningnummer NL82 ABNA 05 61 23 48 76 t.n.v. de Verenigde Doopsgezinde Gemeente te Haarlem, o.v.v. 'Doopsgezind Haarlem'.

© VdGH 2021